

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל
בנשיאות בנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 536

משכיל לדוד

פרשת וישלח

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

לימוד התורה של יעקב בבית לבן

"עם לבן גרתי ואחר עַד עֵתָה" (בראשית לב. ה).

ב"מדרש פליאה" מובא שכשיעקב אבינו היה בבית לבן הוא שמר את מצוות שבת. ולכאורה קשה שהרי יעקב אבינו שמר את כל המצוות, וכמו שאמר יעקב אבינו לעשו "עם לבן גרתי" (בראשית ל"ב. ה), גרתי בגמטריא תרי"ג, כמנין מצוות התורה, ויעקב בא לרמוז בדבריו לעשו שהוא שמר את כל מצוות התורה. ואם כן כיצד המדרש אומר שיעקב שמר את השבת ולא הזכיר את שאר המצוות?! ומה גם שמצוות שבת כלולה היא בשאר המצוות!

והנה מידתו של יעקב אבינו היא תורה. כמו שנאמר "יעקב איש תם יושב אהלים". ועוד נאמר "יתן אמת ליעקב" (מ"ה. ז. כ) ואמת זו תורה. אם כן מקשים, הרי יעקב אבינו עבד אצל לבן עשרים שנה, וכיצד יכול היה ללמוד תורה, הרי יעקב עבד ביום ובלילה, כפי שהוא אמר ללבן "הייתי ביום אכלני חרב וקרח בלילה ותדד שנתי מעיני. ואם כן פלא הוא כיצד כל אותן השנים למד יעקב אבינו תורה?

ואין לומר שיעקב גזל מזמן עבודתו ולמד, שהרי יעקב מעיד על עצמו שעבד כל הזמן כמו שכתוב "ואתנה ידעתן כי בכל כוחי עבדתי את אביכן". ואף על פי שלבן היה גוי, יעקב אבינו לא גנב אותו, שהרי אף גניבת גוי זה דבר חמור, וכמו שמובא בבבא בתרא שם אדם גוזל גוי השר של אותו הגוי בא לפני הקב"ה ואומר לו, כמו שפלוני גזל את אותו הגוי כך אני יגזול לו ממצוותיו. אם כן גזילת הגוי זה דבר חמור, ואדם שגזול גוי, אף על פי שיקיים מצוות אפשר לקחת לו אותן.

ואליבא דאמת, יש לנו לדעת שיעקב אבינו כל זמן שהותו אצל לבן, נשמר מאוד מעוון איסור גזל וקיים מצווה זו בודאי. ונראה שאף בזמן העבודה יעקב אבינו למד, שהרי אף על גדולי ישראל בזמננו מסופר שיכלו לדבר עם אדם אחד ובו בזמן ללמוד תורה, אם כן ודאי שיעקב אבינו שכוחו היה רב עשה כך ואף בזמן העבודה עם כל המסירות לעבודה ראשו ורובו היה בלימוד התורה.

והנה ביום השבת ודאי שיעקב אבינו לא עבד, כיון ששמר את השבת. אם כן כל זמן השבת יעקב אבינו יכול היה ללמוד ולעמול בתורה ביתר שאת. ויש לכך רמז בפסוק שיעקב לא עבד בשבת, דהרי שבת קרויה "עת", שנאמר "עת לעשות לה'" (תהילים יט. כו), ושבת זו העת, ויעקב אבינו אמר "ואחר עד עתה" (בראשית לב. ה). דהיינו, שנתאחר מלימוד התורה עד שבת, ועתה בשבת הוא למד תורה ביתר שאת, והשלים אף את מה שלא יכול היה

ללמוד באמצע השבוע. ומעתה נראה שזה הביאור בדברי המדרש, בודאי שיעקב אבינו שמר את כל המצוות בבית לבן,

אך המדרש מדגיש את שמירת השבת, כיון שאת השבת יעקב אבינו שמר בשלמות, שהרי בשבת הוא לא עבד ואז הוא השלים את לימוד התורה, של כל השבוע. ומשום כך יש חשיבות מרובה למצוות השבת אצל יעקב אבינו. ולכן המדרש מדגיש את שמירת השבת של יעקב אבינו.

וחשבתי עוד לתרץ, שכידוע הקב"ה נתן לבני ישראל שתי מתנות. אחת היא השבת, והשנית היא התורה. כל מתנה בנפרד יש לה מיוחדות משלה; שבת היא כנגד העולם הבא ומעין עולם הבא, ואם כן בודאי שיעקב אבינו ע"ה הרגיש בשבת את הטעם של מעין עולם הבא. כמו כן בלימוד התורה, שהעיקר בה הוא העמל. ובפרט במצב שיעקב אבינו היה כשנמצא אצל לבן הארמי, הרי הלימוד שם היה קשה מאוד ובעמל גדול. ועם כל זאת רק לימוד התורה הדגיש ביעקב את הטעם של עולם הבא, אם כן יש קשר בין השבת לכל לימוד התורה של יעקב אבינו.

ולומדים אנו מהמדרש הזה שאם אדם ישמור כל ימיו בשלמות מצוה אחת, יחשב לו כאילו שמר את כל התורה כולה. שהרי יעקב אבינו שמר את כל התורה והמדרש מביא רק את שמירת שבת, וזה רומז לנו ששמירת השבת של יעקב אבינו, היות והיתה בשלמות, היא כקיום כל התורה. על כן לא הוצרך המדרש להזכיר שיעקב אבינו שמר את כל התורה.

כמו כן מספרים חז"ל על אדם שכל ימיו למד את מסכת חגיגה, משנפטר באה אשה אחת, נתעטפה בציצית וצעקה, בואו ותספידו את זה האישי. שאלו אותה מה שמה, וענתה ששמה חגיגה. לאחר שספדו לו וקברו אותו, אותה האישה נעלמה, וידעו כולם שהיתה זו מסכת חגיגה בעצמה שבאה לדאוג למת הזה, כיון שהוא עמל בה כל ימי חייו. אם כן למצוה אחת בשלמות יש חשיבות רבה עד מאוד.

ויש להוסיף עוד בביאור מעלת לימוד התורה בשבת. הנה ידועים דברי החפץ חיים שלימוד תורה שעה בשבת - הוא כאלף שעות ביום חול. וביאור הדבר הוא כך, אלף ימים אצלנו הם כיום אצל הקב"ה, וכמו שנאמר "כי אלף שנים בעיניך כיום אתמוול כי יעבור" (תהילים צ. ד).

וכך אלף שעות שלנו הם כשעה לפני הקב"ה, ושבת היא מעין עולם הבא. על כן בשבת הקב"ה מחשיב לנו את השעה שלנו, כמו שעה שלפניו. לכן בשבת כל שעה של לימוד תורה, חשובה כאלף שעות של ימות החול.

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il

פרשת וישלח י"ג כסלו תשע"א

ירושלים	תל אביב	באר שבע	
16:03	16:17	16:21	הדלקת נרות
17:16	17:17	17:19	מוצאי שבת
17:54	17:43	17:47	רבינו תם

הילולא דצדיקיא

טו - רבי יהודה הנשיא	יט - רבי דב בער - המגיד ממועריטש
יז - רבי יוסף יוזל הורביץ	כ - רבי צבי פסח פראנק, ראב"ד ירושלים
יח - רבינו אברהם בן הרמב"ם	כ - רבי ברוך מנדל מוויזניץ

כבודה של תורה

שורה של חיילים חמורי סבר קדמה את פני המשלחת הישראלית. כליהם של חברי המשלחת נבדקו בקפידה והמתח חתך את האויר. לא בכל יום נכנסים אנשים כאלה לארמונו של הנשיא באותה מדינה דרום אמריקאית שאודותיה נסוב המעשה שלפנינו. הנשיא היה ידוע בעריצותו הרבה כלפי כל אזרחיו, והתבלט גם ביחסו העוין ליהודים. לא עבר יום שלא נזרקו אנשים לכלא, על לא עול בכפם. לא היה שבוע שלא נעלמו בו אזרחים תמימים לבלי שוב. אם היה מעוז אדם להראות סימן קטן שאפשר לפרשו כולזול כל שהוא בנשיא ובמשטרו, וכל שכן אם היה מהין לחשוב על פגיעה בו – אחת דתו להמית. פחד ואימה שלטו במדינה, והארמון הזה שידר יותר מכל את העוצמה השלטונית.

ובכל זאת, התארגנה משלחת יהודית ישראלית לפגישה עם "כבוד הנשיא" בראש המשלחת עמד הגאון רבי מרדכי אליהו זצ"ל, שיהיו כראשון לציון ואליו נלוו שגריר ישראל, מתורגמן ומספר אנשי צוות. כל החבורה נכנסה אל הלשכה והתיישבו למול המכתבה המפוארת. לאחר דברי נימוסים, הושיט הרב אליהו את מתנתו אל הנשיא – ספר פרקי אבות מתורגם לספרדית. הנשיא עלעל קלות בספר, הודה בנימוס והניח את הספר על השולחן.

השיחה התגלגלה לנושאים שונים, ותוך כדי השיחה שלף הנשיא סיגר והחל לעשן. את המאפרה הניח על הספר.

הרב אליהו ראה את המאפרה המונחת על ספר הקודש ובאופן טבעי הושיט את ידו והזיז את המאפרה מהספר והניחה על השולחן.

כל היושבים בחדר נאלמו דום לשניה ונדהמו מ'חוצפתו' של הרב. השגריר החוויר כסיד, חברי המשלחת פכרו אצבעותיהם ושומרי הנשיא כבר התכוננו בלבם לביצוע פקודת הגירוש.

הנשיא עצמו לא אמר דבר, אך השיב את המאפרה למקומה הקודם על הספר. "אמור לנשיא שיזיז בבקשה את המאפרה. לא מניחים מאפרה על ספר קודש!" לחש הרב לשגריר היושב לצידו. "זה... זה... אי אפשר. זה לא בדיוק שייך לומר לו הערות כאלו. הוא לא ממש אוהב שמעירים לו הערות כל שהן", גמגם השגריר. "ובכל זאת – אמור לו שלא יניח את המאפרה. זה ספר קודש!" התעקש הרב אליהו. הנשיא קלט את ההתלחשות, ודרש מהשגריר לדעת מה אמר הרב. השגריר גמגם משהו ולא ענה תשובה ברורה. הנשיא דרש מהמתורגמן שיסביר לו את שאירע. המתורגמן נאלץ לחזור על דברי הרב, וגם הרב הסביר למתורגמן

שלא מניחים מאפרה על ספר קודש. תוך כדי ההסבר הוריד הרב שוב את המאפרה מעל הספר והניחה על השולחן.

אחרי ההסבר הזה, הנשיא כבר לא העיז להחזיר את המאפרה על ספר הקודש, אך בזאת לא תם הסיפור. עם סיום הפגישה קם הנשיא ממקומו, אחז את הרב בזרועו והחל מלווה החוצה. איש לא הבין את פשר הדבר, ומה טומן בחובו הצעד הזה. האם מתכוין הוא לגוררו אישית אל הכלא? או שמא למוסרו לידי הקלגסים הממתינים דרך קבע מחוץ לארמון?

אך – מה זה? מהו השטיח האדום הזה שנפרס לרגליהם? ומה פשר משמר הכבוד? עבור מי זה? האם באמת רק לכבוד הרב נעשה כל הכבוד הזה? עד מהרה התברר שהיתה זו פקודתו המפורשת של הנשיא – לארגן את המשמר במהירות, לפרוס את השטיח האדום השמור לראשי מדינות, לאנשים נכבדים במיוחד ולהיפרד מהרב בצורה המכובדת ביותר.

הנשיא בכבודו ובעצמו ליווה את הרב עד לרכבו, ופתח את דלת המכונית של הרב ונפרד ממנו בקידה קלה? לפני שנפרדו ביקש ממנו הנשיא לבוא אליו לפגישה נוספת בטרם ישוב ארצה.

כעבור ימים אחדים התקיימה הפגישה השניה. הפעם דרש הנשיא שתהיה זו פגישה בארבע עינים. לפגישה לא נכנסו אנשיו של הנשיא, וגם לא הנציגים הישראלים – רק הנשיא והרב אליהו. השנים נאלצו איך שהוא להסתדר עם מגבלות השפה בכוחות עצמם. זמן מה התסגרו השנים בחדר, לא הנשיא ולא הרב הסכימו לגלות דבר מה מהנאמר שם, והם נפרדו בלבביות.

רק לאחר מספר שנים הסכים הרב אליהו לספר לנכדו מה היה באותה פגישה סודית: "ברגע שנסגרה הדלת מאחורינו, בעודי תווה מה מטרת הפגישה ומודע נותרנו לבדנו, הפתיע אותי הנשיא; הנשיא המכובד שכל הארץ רעדה לשמע שמו, ירד על ארבע, כרע ברך לפניו ונשק את ברכי. הוא לא הסתפק בזאת אלא כפף את ראשו וביקש שאברך אותו. לפני שברכתי אותו שאלתיו במה יוכל לעזור לעם ישראל. הוא חשב מעט ואמר שיוכל למכור נפט בזול למדינת ישראל. בקשתי עזרה נוספת, והוא הבטיח שבכלל ינהג בהגינות כלפי נתיניו היהודים ויכבד אותם, את דתם ואת אורחות חייהם. מששמעתי זאת הנחתי את ידי על ראשו וברכתי אותו ושיזכה להיות טוב ולהועיל לעם ישראל. הנשיא נרגש מהברכה ונפרדנו בלבביות".

כששאל השגריר את הרב במה זכה לכבוד הגדול שכזה מהנשיא, הידוע כקמפן גדול בעניני מחוות וכבוד לאחרים. ענה הרב בפשטות, הרי הדבר מפורש בפסוק "סלסלה ותרוממך" – כלומר, אם תכבד את התורה – יכבדו גם אותך. אני לא זכיתי לכבוד כאדם פרטי. אני דאגתי לכבודה של התורה, והאדם העומד מולי ידע להעריך זאת וכיבד אף הוא את התורה ואת נשאי דגלה"...

חוד הפרשה

תולה ארץ על בלימה
נצור לשונך

קלקולים גדולים

- קבוצת מילים בפרשתינו המשמשת בלשון זכר ונקבה גם יחד.
- מי הם שמוחלין להם על כל עונותיהם?

גם אין חילוק אם על מי שמספרין עליו הוא איש או אשה, גדול או קטן. ויש אנשים שנכשלין בזה, שכשאחד רואה ששני נערים מכין זה את זה, הולך ואומר לאביו של אחד מהם, פלוני הכה בנך. וע"י זה רגיל לבוא אחר כך קלקולים גדולים, שאביו של פלוני מכה אחר כך לנער קטן זה מפני גודל השנאה, ונעשה מחלוקת גדולה בין אבותיהן של הנערים. ("חפץ חיים")

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

יש עתיד לברכות

"עם לבן גרתי ואחר
עד עתה ויהי לי שור
וחמור צאן ועבד ושפחה
ואשלוזה להגיד לאדני
למיצא חן בעיניך". (לב. ה)

ופרש"י לא נעשיתי שר וחשוב
אלא גר, אינך כדאי לשנוא אותי על ברכת
אביך שברכני הוה גביר לאחייך שהרי לא נתקיימה בי. וכעין זה פירש על
הפסוק "ויהי לי שור וחמור צאן ועבד ושפחה".
אבא אמר לי מטל השמים ומשמני הארץ - זו אינה לא מן השמים ולא
מן הארץ. וצריך להבין איזה נחמה הוא זו לעשו, הרי הוא האמין בברכות
יצחק, ואם לא נתקיימו עדיין בודאי יתקיימו אחר זמן!?

וי"ל בהקדם לדברי רבותינו במדרש (בר"ר עה. ו); רבנן אמרי שור זה משיח
מלחמה שנאמר 'בכור שורו הדר לו' - חמור זה מלך המשיח, שנאמר 'עני
ורוכב על החמור'. צאן - אלו ישראל, שנאמר 'ואתן צאני צאן מרעיתי'.
וצריך להבין מה רצה יעקב להודיע לעשו בכל זה ואיך ימצא חן בעיניו
משום זה? והענין בזה הוא ששלח יעקב לומר לעשו שלא נתקיימו הברכות.
ואם תאמר; הרי יצחק אבינו ברך אותי ובודאי לא תהא ברכתו לבטלה? על
זה ענה לו שהברכות לא יתקיימו רק לאחר ביאת משיח. ועל כן אמר לו
'שור זה משיח מלחמה'

ופרשו רבותינו שהוא משיח בן יוסף, חמור זה מלך המשיח. ואתה עשו
- הרי אינך מאמין בזה דאיתא (בר"ר ס"ג י"ד בפס' י"ב ד') דעשו בשעת
מכירת הבכורה כפר בתחיית המתים, אם כן אין לך לשנוא אותי בשביל
הברכות, שיתקיימו, בזמן שאין אתה מאמין בזה כלל.

מן המעיין

"לפי שאותם ארבע מאות
איש, ודאי שעשו שכר
אותם או שאמר להם:
נהרוג יעקב ונקח ממונו
ונחלק בינינו.
ואם כן, קשה יהיה הדבר
בעיני עשו, לעשות עמו
שלום, מפני שצריך לשלם
את שכרם של ארבע המאות
איש אשר עמו.

ברם עתה, כשקיבל את המנחה יוכל לשלם את שכרם מזאת המנחה, ועל
ידי זה יתקרב השלום.

"וריוח תשימו בין עדר ועדר". (לב. יז)

מדבריו של רש"י שנתן יעקב ריוח בין עדר ובין עדר "כדי להשביע עיניו
של אותו רשע", למד הרב "חפץ חיים" זצ"ל (והדברים הובאו בספר "פרחי
שושנה") רעיון גדול "שהתורה מלמדת אותנו בזה, שכשיש צורך לתת
שוחד לגוי כדי לבטל איזו גזירה וכדומה,
אם משחדים אותו בכסף, יש לתת לו את הכסף בשטרות קטנים כדי
להשביע את עינו. וכל זאת למה?
שאם יתנו אותו הסכום בשטרות גדולים, לא ישפיע עליו הדבר, כמו צרור
גדול של שטרות קטנים".

אור הזוהר

"הצילני נא מיד אחי מיד עשו כי ירא אנכי אתו פן יבוא והכני אם על בנים"
(לב. יב) מכאן נלמד שמי שמתפלל תפילתו, צריך לפרש דבריו כראוי.
"הצילני נא" - ואם תאמר שהרי הצלתני מלבן - "מיד אחי".

ואם תאמר שגם סתם קרובים אחרים נקראים אחים? - "מיד עשו".
ומה הטעם שהאריך כל כך? כדי לפרש העניין כראוי. ואם תאמר מה אני
צריך? "כי ירא אנכי אותו פן יבוא והכני אם על בנים", כדי שיוכר הדבר
ולפרשו כראוי ולא לסתום הדבר.

"וירא יעקב מאד ויניצר לו". (לב. ז)

מפני מה כפל הלשון בדברי התורה, לתיאור פחד יעקב מפני עשו אחיו:
"וירא - ויניצר לו"?
הרב "כלי יקר" משיב על כך ואומר, שכאשר שמע יעקב אבינו שהנה עשו
אחיו בא לקראתו ועמו ארבע מאות איש למלחמה, הרי שמלבד זה שיעקב
היה ירא מפגישתו הקריבה עם עשו ואנשיו,
היה יעקב מצטער על כך שמן הסתם יש בכך משום בשורה רעה על מות
אביו יצחק. שכן אמר עשו קודם בריחתו לחרן "יקרבו ימי אבל אבי ואהרגה
את יעקב אחי". ואם עתה זומם עשו להלחם עימו ולהורגו, הרי שמן הסתם
אביו הצדיק איננו בין החיים.
ומשום בשורה רעה זו "וויצר לו". נצטער יעקב, על פטירתו של צדיק.

"ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו אחיו". (לב. יד)

מכיון שרצה יעקב למצוא חן בעיני אחיו בשילוח המנחה הנכבדה הזו, היה
מן הראוי שיבחר את הצאן והבקר והגמלים ממבחר קניינו, ומדוע איפוא
לקח יעקב "מן הבא בידו"?
תירוצו למדני נפלא מובא בספר "קהלת יצחק" בשמו של רבי משה שמעון
הכהן מוילנא, על פי מה שכתב הרב "דרכי משה" (יו"ד סימן ל"ה) "מצאתי
כתוב בשם הר"ר יהודה חסיד, שאמר שיש להעביר ולמשמש היד על גבי
בהמה בעודה חיה - אם תשפיל לארץ תחת ידו, ודאי כשרה, ואם לאו,
טריפה. ונתתי בו סימן: לב נשבר ונדכה א-להים לא תבוה".
וזהו שאמר כאן הכתוב "מן הבא בידו" - היינו מאלה שנשארו בידו ולא
השפילו לארץ כשהעביר יעקב את ידו עליהן,
ואותם שנשמטו מידו והשפילו לארץ עיכבם יעקב לעצמו, כי זהו סימן
שהן כשרות. אולם אלו שנשארו עומדות תחת ידו ולא נשמטו לארץ,
שלחן לעשו מנחה.

"ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו אחיו". (לב. יד)

טעם לשילוח המנחה הנכבדה הזאת מאת יעקב אל עשו אחיו: עזים
מאתים ותישים עשרים וכו'. כותב הגאון רבי יעקב חיים סופר זצ"ל,
בספרו "שמח ישראל". וזה לשונו:

בדרך אבות

ממעשיהם של צדיקים

השמה בחלקו

דרך הצדיקים, כך כותב רבינו בעל ה"כלי יקר", שאפילו שיש מעט בידם, הם מסתפקים בו ושמחים בחלקם, ונראה כאילו יש להם כל, כפי שיעקב אבינו ע"ה התבטא ואמר: "כי חנני א-להים וכי יש לי כל" (בראשית לג. יא). ולעומת זאת עשו אומר "יש לי רב".

כי הרשעים אף על פי שיש להם כל כסף וזהב שבעולם, מכל מקום נראה להם שעדיין הם חסרים. ואמנם, יש להם רב אבל לא כל צרכם, על פי הכלל הידוע "יש בידו מנה רוצה מאתיים".

חשבוננו של מקום!

על הגאון רבי יצחק שור זצ"ל מי שכיהן כאב"ד בעיירה גוואזדיץ, מסופר כיצד היה בורח מן הכבוד, שונא בצע ומסתפק במועט. עיירתו הייתה קטנה וענייה, והוא לא נתפתה לקבל כתב רבנות שהגישו אליו מעיר גדולה ועשירה בארץ אשכנז. ומעשה שהיה כך היה; כאשר באו אליו ראשי העדה מהעיירה הגדולה והעשירה לבקש ממנו שיאות לקחת את המשרה על שכמו, קצבו לו שכר גדול מאד.

והרב עשה עמם את כל החשבונות של ההכנסות וההוצאות, והוכיח להם כי ההוצאות כגובה ההכנסות ולא ישאר בידו מאומה, ואם כן הרי גם בעיירתו הקטנה והענייה אשר ההכנסות מועטות גם ההוצאות כגובה ההכנסות, ונמצא שבעיר הגדולה יהיה עמוס בעבודה רבה מבלי שירוויח יותר...

וכך ענו לו ראשי העדה: "אם כן, נוסף לך עוד על השכר הקצוב ויהיו לך

לעודף על הוצאות ביתך". אמר להם הרב: "אבל מאין אקח להוצאות הדרך לנסוע מעיר לעיר?"!

השתוממו האנשים על שאלתו ויאמרו: "האם יבצר מאתנו לתת לך להוצאות הדרך בעדך ובעד בני ביתך להביאכם אלינו בכרכרות מהודרות לשכון כבוד בעירנו שעל זה דאגתך?"

השיב להם הרב: "לא על הוצאות הנסיעה לשם, אני דואג, כי אם על הוצאות הדרך לשוב לכאן, כי מי יודע אם אמצא חן בעיני כל העדה, או אם תמצא העדה חן בעיני ואז אאלץ לשוב למקומי ומי יתן לי אז את הוצאות הדרך. לכן עדיף לי להמשיך לשבת בעיירתך הקטנה ולשמוח במה שיש לי".

שלא יצטרכו מאומה

באחד משיעוריו של כ"ק אדמו"ר מקלויזנבורג - רבי יקותיאל יהודה הברשטאם זצ"ל, הוא סיפר שאחד הרבנים שביקר אצלו מיד אחר שהשתחרר מאימת הנאצים הארורים ימ"ש, שאל אותו: רבי! האם התלמידים שלומדים ממך תורה יש להם את כל צורכיהם כאשר יושבים ולומדים? וכך השיב לו האדמו"ר מקלויזנבורג: "אני מלמד אותם שלא יצטרכו מאומה וממילא יש להם את כל צרכיהם..."

איש החינוך הרה"ג רבי משה אהרן שטרן זצ"ל, המשגיח ביישיבת "קמניץ", כתב בספר "בית ומנוחה", דבר מוזר ראיתי: ככל שאדם יש לו יותר - יש לו פחות! כך למשל: תנסו להכנס לבית של ת"ח עני לבקש מקום לינה ותראו שבבית שיש בו בלעה"ר הרבה ילדים,

ישמחו לקבל אורח בחפץ לב וינסו למצוא ולהשכיב כמה ילדים ביחד, ובעיקר להכניס אורח. ואילו בבית אשר בעליו הוא איש אמיד ויש לו כמה וכמה חדרים,

הרי שתמיד הוא ימצא תירוץ שאין לו מקום: חדר אחד מיועד לשינה לעצמו וחדר אחד מיועד לארוחות, חדר אחד הוא סלון וחדר אחד מיועד לספריה. וכך הוא ינסה לשכנע אותך שבחפץ לב היה מכניס אותך לביתו אבל מה יעשה אין לו מקום...

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

מהשמים שלחו אותי

ביום ראשון, י' באדר תשנ"ה, שימש מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א כסנדק בברית מילה בפריז, אצל ר' דוד כהן, מחשובי הקהילה. בסעודת המילה נעמד אחד מהמשתתפים, וסיפר את הסיפור הנפלא הבא. ביום ההילולא הקודם של רבי חיים פינטו זיע"א, הוא נסע למוגאדור כדי להשתתף בהילולת הצדיק. אותו יהודי סבל כל אותה תקופה מכאבים עזים ברגליו, כולל בעיות רפואיות רבות, עד שממש לא היה בכוחו ללכת לבד על רגליו, והוצרך לשני אנשים שיוליכו אותו.

בהגיעו אל הקבר, חשב אותו יהודי לישון כל הלילה ליד הקבר של רבי חיים זיע"א, אולי בזכות קדושת הצדיק ישלח לו הקדוש ברוך הוא רפואה שלימה. וכך עשה. הוא נשאר ללון ליד הקבר.

בלילה הוא חולם, והנה הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א בכבודו ובעצמו בא אליו, והוא עושה לו ניתוח ברגליו. לאחר הניתוח אומר לו הצדיק: בזכות האמונה שיש לך בקדוש ברוך הוא ובצדיקים, תדע לך שמן השמים שלחו

אותי במיוחד כדי לרפאות אותך. עכשיו אתה יכול לקום, כי אין לך שום מחלה ברגלך, ואתה יכול לחזור לצרפת ללא עזרה של אף אדם! קום משנתך!

זה התעורר מיד, והחל לחשוב על החלום, ואמר בלבבו: אולי כל זה היה רק חלום ותו לא. הרי ישנתי כל הלילה ליד הקבר עם מחשבות וחלומות כי בזכות הצדיק אתרפא, ולכן חלמתי את החלום הזה. חלומות שוא ידברו.

ואולם, לפתע הוא מרגיש, ללא רצונו, כי רגליו זזות. הוא ניסה לקום ללא עזרה, והנה פלאים! הוא הצליח לקום ולהתהלך ליד כל חבריו בכוחות עצמו. בראות החברים כן,

נדהמו מאד ואמרו לו: "אדון בן שושן, מה קרה לך? האם כל העת רק צחקת עלינו באומרך כי אתה חולה ברגלך ואינך יכול ללכת? האם רק עשית את עצמך כאילו אתה נכה?" בהתרגשות עצומה הוא סיפר להם את כל החלום הנורא והמופלא שחלם. ובאותה שעה, פרצה השמחה מלבם של כל הנוכחים בהילולא ונהיה קידוש השם גדול, ליד קברו של רבי חיים פינטו זיע"א, ביום ההילולא שלו. זכותו תגן עלינו.